

De Belgische capitulatie

Na de Duitse inval op 10 mei 1940 die België meesleurde in de Tweede Wereldoorlog, duurden de gevechten tussen Duitse en Belgische troepen tot 28 mei 1940, dat is algemeen geweten. Toen capituleerde het Belgische leger omstreeks middernacht tussen 27 en 28 mei. Om 4 uur in de morgen werd de strijd officieel gestaakt maar onder andere in de sector Roeselare-leper ging de strijd nog verder tot 6 uur doordat het bericht niet tijdig was aangekomen.

Voor de Franse troepen die zij aan zij streden met de Belgen was dit een lelijke streep door hun rekening want de Fransen gaven zich nog niet over, dat zou duren tot 22 juni.

Het gevolg hiervan was dat op 28 mei Belgische troepen de wapens neerlegden terwijl voor de Duitsers de strijd tegen de Fransen nog niet was gestreden. Een zeer onduidelijke én gevaarlijke toestand voor de Belgen want ze bevonden zich tussen de Franse troepen. Dit had tot gevolg dat er 's anderendaags te Pervijze vooraan in de Nieuwpoortstraat nog een opflakking van geweld was.

De aanleiding voor het treffen te Pervijze

Op 28 mei verbleef het 38° Linie in Oeren en kregen ze de opdracht naar Pervijze te marcheren. Bij het regiment hadden er zich ook Franse soldaten aangesloten, een aantal werd zelfs met Belgische legervoertuigen vervoerd. De gezagvoerder van het 38° Linie, kolonel Dothee, had de opdracht gekregen om via Pervijze naar Diksmuide te marcheren en zich daar over te geven. De kolonel en de hogere officieren weigerden echter dit bevel uit te voeren omdat zij wisten dat er in Diksmuide een hevige strijd tussen de Franse en Duitse legers aan de gang was. Na de oorlog heeft de kolonel nog een militaire berisping gekregen voor deze weigering. Om minder op te vallen bij de nachtelijke mars van Oeren naar Pervijze, werd het regiment in twee gesplitst. Korporaal Louis Pyl behoorde tot het tweede gedeelte van het regiment dat dus eigenlijk in de buurt van Pervijze bleef ronddwalen om niet naar Diksmuide te moeten gaan.

Ondertussen hadden de Duitsers wel informatie gekregen over de samenstelling en aanwezigheid van de Franse soldaten in het regiment. Dit was ook de reden waarom het regiment op 29 mei te Pervijze door Duitse jachtvliegtuigen onder vuur werd genomen met zware gevolgen voor de aanwezige Belgen.

Wat er gebeurde zoals het werd opgetekend door Louis Pyl

'Rond 10u/10.30u viel er een bom te midden van de compagnie. Het enige wat ik merkte was een hevig lawaai. Ik lag aan de zijkant van de baan en ben daar terug bij bewustzijn gekomen. Noch niet beseffend wat er gebeurd was probeerde ik recht te staan, wat niet meer mogelijk was omdat mijn rechter onderbeen zo goed als geamputeerd was. Ik keek rond mij en zag een mede soldaat de foto van zijn vrouw nemen, hij riep haar naam en is toen volgens mij direct overleden. Ik ben vanaf de baan terug in de gracht gekropen en heb daar zo goed als mogelijk mijn been afgebonden en ben terug buiten bewustzijn geraakt. Enige tijd later ben ik terug uit de gracht gekropen. Op dat ogenblik reed er een Belgische Rode Kruis wagen voorbij, die mij duidelijk gezien had maar toch verder reed richting Nieuwpoort. Enige tijd later passeerde een Duits voertuig met 4 officieren, waarvan er één dokter was. Zij hebben mij ter plaatse zo goed als kon verzorgd en op de wielkap van hun wagen gelegd. Alzo vervoerden ze mij naar de verpleegpost in Pervijze. Deze hulppost was bemand door Franse verplegers en Belgische nonnen. De verpleegpost is enige tijd later door Duitse soldaten overgenomen. Zij hebben de Franse helpers gevangen genomen. De Belgische verplegers, maar vooral de Belgische nonnen kregen van de Duitsers de opdracht om de gewonden zo snel als mogelijk af te voeren. Door toedoen van een non, volgens mijn vader zuster overste is hij korte tijd nadien door een Belgisch legervoertuig, bestuurd door een achtergebleven Belgische officier naar Loppem bij Brugge gebracht en daar verder verzorgd en geopereerd.'

Louis Pyl werd overgebracht naar het klooster te Pervijze waar hij dus eerst verzorgd werd door Franse verplegers maar van zodra de Duitsers arriveerden vanuit te Diksmuide te Pervijze kwam de hulppost in het klooster in handen van Duitse verplegers die behoorden tot het Duitse Infanterie Regiment 171.

Hoe gek het ook mag klinken, na de oorlog werd Louis Pyl nog aangeklaagd voor desertie omdat hij door Duitsers werd vervoerd en verzorgd. Deze straf is wel snel omgezet naar gevangenneming door de vijand. Tot in 1969 heeft hij problemen ondervonden met allerlei zaken omtrent deze gebeurtenis zoals verkrijgen van erkenning e.d.

Louis Pyl vermeld een gesneuvelde die vlak bij hem lag toen de beschieting was gebeurd maar er was blijkbaar nog een ander slachtoffer die zwaar gewond werd overgebracht naar Veurne en daar een paar uur later is overleden. Van die persoon is een gedachtenis opgedoken:

† BIDT GOD VOOR DE ZIELERUST
van deze vier Wingenaren,
gesneuveld in de oorlog van 1940-'45.

MAURICE BONNE
zoon van
Edmond en † Maria Denolf
geboren te Wingene-Wildenburg de 6 Mei 1909. Soldaat bij het 4e Leger-Artillerie-Regiment. Door bombscherven gedood te Tielt (Poelberg) de 25 Mei 1940.
Begraven te Wildenburg de 20 Juni 1940.

GERARD DE MEESTER
echtgenoot van
Bertine, Prudence Landuyt
geboren te Brugge de 3 Februari 1909. Onderwijzer aan 't Rijksopvoedingsgesticht te Ruiselede. Reserve Luitenant en gewezen Kommandant der 12e compagnie van het 3e linieregiment, gekwetst op 't slagveld te Willebrouck de 18 Mei 1940, en aan de gevolgen zijner verwondingen bezweken te St-Pietersveld, 18 April 1943.

GERARD DE PAUW
echtgenoot van
Veneranda Bonne
geboren te Schuiferskapelle de 13 Januari 1915. Soldaat, dodelijk gewond op het slagveld, en overleden in het Lazaret te Maastricht (Holland) de 18 Juli 1940.
Begraven op 't militair kerkhof van Vroenhoven.

JULES VAN CAUWENBERGHE
echtgenoot van
Godelieve Vandendriessche
geboren te Wingene de 5 Juni 1910. Soldaat T. A., dodelijk gewond te Pervyse en overleden te Veurne de 29 Mei 1940. Begraven op het kerkhof van Veurne.

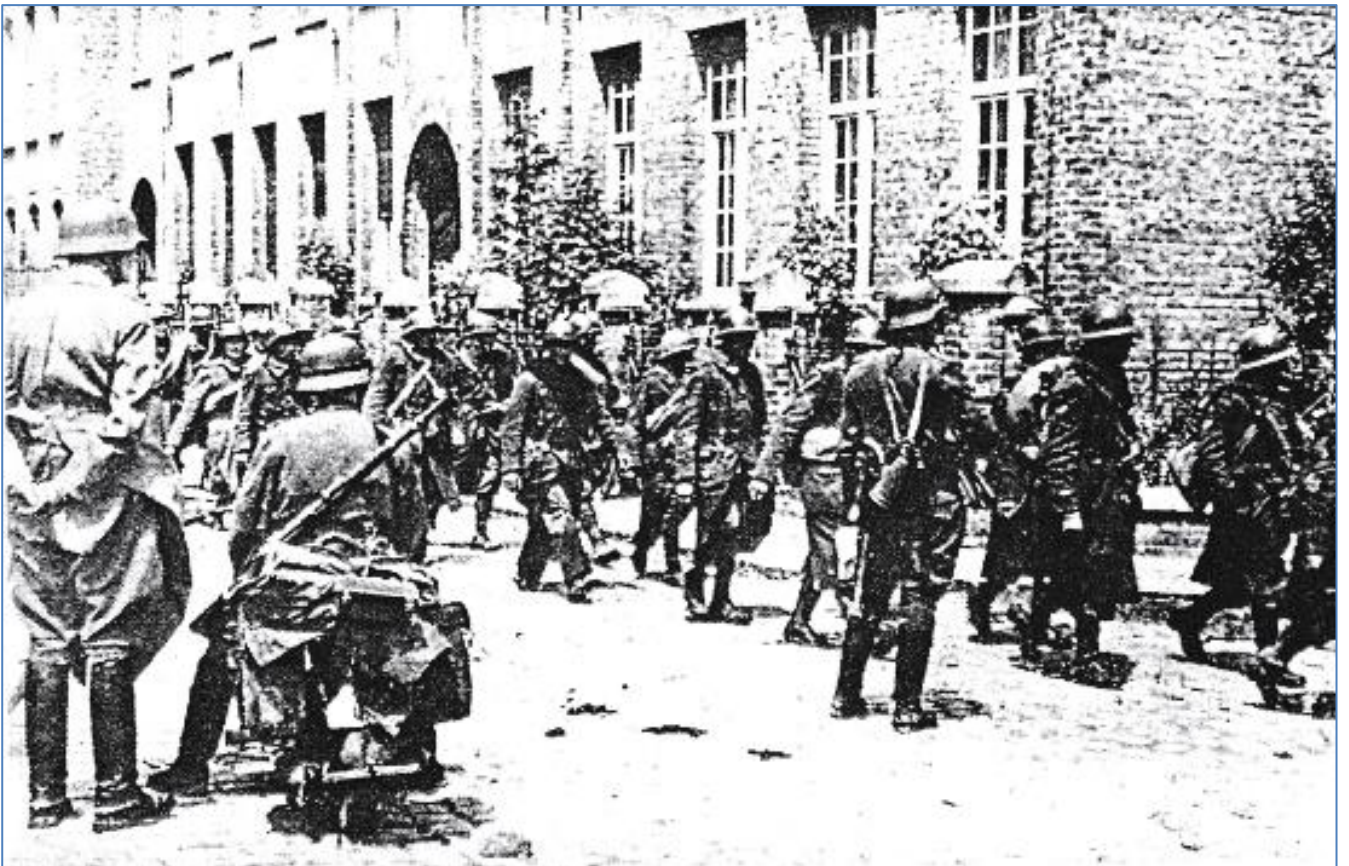

MAURICE BONNE GERARD DE MEESTER

GERARD DE PAUW J. VAN CAUWENBERGHE

Na het bombardement werd Louis Pyl via de medische hulppost van Pervijze naar het militair hulphospitaal Zevenkerken te Loppem overgebracht. Op 30 mei 1940 werd zijn rechteronderbeen geamputeerd tot onder knie. Na de Duitse ontruiming van Zevenkerken werd hij overgeplaatst naar het militair hulphospitaal Tombeek in de buurt van Brussel. Hier werd op 30 juni 1940 een tweede amputatie tot 15 cm boven de knie uitgevoerd.

Nog een paar foto's die die noodlottige dag te Pervijze werden genomen, eerst het restant van het 38° Linie aan de voorgevel van het klooster en een tweede foto nog dezelfde dag genomen maar dan na de aankomst van de Duitse troepen.

Wie was Louis Pyl?

Louis Pyl was beroepsvrijwilliger bij het 6e Linie-regiment, militieklasse 1935, standplaats kazerne Dupont Berchem. Hij is 3 jaar beroepsmilitair, korporaal geweest (1935/1938). Nadien is hij gaan werken bij R.T.T. Antwerpen, maar werd bij de eerste mobilisatie (september 1938) als reserve terug opgeroepen. Omdat hij ondertussen bij R.T.T. Antwerpen werkte (en dus toegang had tot de gebouwen en de installaties) werd hij militair overgeplaatst op 5 september 1939 naar de 9e compagnie Kontich en werd daar agent CFT met vrijeleide. Zijn opdracht was - samen met andere aangestelde R.T.T. werklieden - de telefooninstallaties van Antwerpen, bij een Duitse inval te saboteren. Hij was dus vrijgesteld bij de algemene mobilisatie van 10 mei 1940 en moest met een aantal R.T.T. werklieden (militairen) in Antwerpen blijven. Door de snelle Duitse bezetting van Antwerpen op 16 mei 1940, zijn de CFT's van R.T.T. niet in hun opdracht geslaagd en zijn ze op 16 mei nog richting Gent gestuurd om aan te sluiten bij hun regimenten.

Hij heeft nooit graag verteld over het bombardement in Pervijze, maar heeft altijd wel met de nodige humor het volgende gezegd over Pervijze: *'Mijn vader Albertus Pyl heeft tijdens W.O.1 gevochten in de sector Pervijze/Diksmuide. Na de oorlog hebben mijn ouders (dus Albertus Pyl en zijn echtgenote) in Antwerpen in de Pervijzestraat gewoond en ik heb mijn been verloren in Pervijze, maar ik had er liever mijn huwelijksreis doorgebracht.'* Hij was namelijk gehuwd op 15 mei 1940.

Korporaal Louis Pyl

Deze tekst kwam in 2020 tot stand dankzij Koen Pyl, zoon van Louis Pyl waarvoor hartelijk dank.